

Република Србија
ВРХОВНИ КАСАЦИОНИ СУД
Рев 811/2019
29.01.2020. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни касациони суд, у већу састављеном од судија: Весне Поповић, председника већа, Божидара Вујичића и др Илије Зиндовића, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., кога заступају пуномоћници Ђорђе Сарапа и Ђуро Чепић, адвокати из ..., против туженог ББ из ..., кога заступа пуномоћник Предраг Јовановић, адвокат из ..., ради раскида уговора, одлучујући о ревизији тужиоца изјављеној против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 743/17 од 12.10.2017. године, у седници већа од 29.01.2020. године, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија тужиоца изјављена против пресуде Апелационог суда у Београду Гж 743/17 од 12.10.2017. године.

Образложење

Пресудом Вишег суда у Београду П 1146/16 од 25.10.2016. године, одбијен је тужбени захтев тужиоца којим је тражио да суд обавезе туженог да му исплати 55.000 евра са каматом Европске централне банке за валуту евро за период од 20.06.2008. године до коначне исплате, све у динарској противвредности по средњем курсу Народне банке Србије за валуту евро на дан плаћања као неоснован. Одбијен је предлог за одређивање привремене мере којом је тужилац тражио да се забрани туженом отуђење и оптерећење непокретности, започетог пословностамбеног објекта у ... у улици, спратности П+2 на грађевинској парцели ...-... формираној од кп. ... КО ... до правноснажног окончања поступка као неоснован. Тужилац је обавезан да туженом на име трошкова поступка исплати 314.250,00 динара у року од 15 дана по пријему пресуде.

Пресудом Апелационог суда у Београду Гж 743/17 од 12.10.2017. године, одбијена је жалба тужиоца као неоснована и потврђена је пресуда Вишег суда у Београду П 1146/16 од 25.10.2016. године.

Против правноснажне другостепене пресуде тужилац је благовремено изјавио ревизију због погрешне примене материјалног права.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП ("Службени гласник РС" 72/11, 55/14 и 87/18), Врховни касациони суд је нашао да је тужиочева ревизија неоснована.

У спроведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП, на коју овај суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужени је био носилац права коришћења кп. број ... уписане у ЗКУЛ ... КО ... и власник објекта који се налазио на тој парцели. Решењем органа управе Градске општине Врачар од 05.04.2006. године које је постало правноснажно 21.04.2006. године туженом је одобрена изградња стамбено пословног објекта спратности П+2. Након тога, предузеће "ВВ" ДОО из ..., сада у стечају, као инвеститор и тужени као носилац права коришћења парцеле закључили су уговор о заједничкој изградњи објекта на наведеној локацији који је оверен код Трећег општинског суда у Београду 26.05.2006. године, а којим су уредили међусобна права и обавезе. Тим уговором туженом припадају у својину станови на ...спрату број ... и ..., стан на ... спрату број ... и два гаражна места, а предузећу "ВВ" ДОО припадају у својину све остале површине предметног објекта након његове изградње. Уговором је предвиђено да све уговоре које "ВВ" ДОО по наведеном уговору закључи са правним или физичким лицима то чини у своје име и за свој рачун, те једино и искључиво одговара за обавезе које из тих уговора проистичу. Између тужиоца као купца и предузећа "ВВ" ДОО као продавца 20.06.2008. године закључен је уговор о суинвестирању који је оверен код Трећег општинског суда у Београду, а по коме је предмет купопродаје непокретности у изградњи по систему кључ у руке, био локал у ... пројектоване површине 48,42м², који ће се наћи у будућем објекту у ..., Општина ..., улица ... број "ВВ" ДОО је своје право располагања том приликом доказао на основу уговора о заједничкој градњи који је закључен са туженим ББ. Купопродајна цена локала је износила 100.650 евра у динарској противвредности а при потписивању уговора тужилац је исплатио износ од 55.000 евра. Уговорен рок за завршетак радова је износио 10 до 12 месеци од потписивања уговора, а "ВВ" ДОО своју обавезу према тужиоцу - изградњу и предају локала у својину није испунио нити је тужиоцу вратио примљен износ купопродајне цене.

У овој парници тужилац је тужбом која је првобитно била поднета против тужених "ВВ" ДОО и ББ тражио да се раскине уговор који је тужилац закључио са предузећем "ВВ" ДОО у вези куповине локала, те да му након тога туженици солидарно врате део купопродајне цене од 55.000 евра у динарској противвредности. С обзиром да је у току поступка отворен стечај над предузећем "ВВ" ДОО и у односу на тог туженика поступак прекинут, тужилац је од туженог ББ тражио да му врати примљени део купопродајне цене сматрајући га солидарно одговорним са раније туженим предузећем "ВВ" ДОО.

Нижестепени судови су тако постављен тужбени захтев одбили као неоснован нашавши да на страни туженог ББ не стоји пасивна легитимација у конкретном случају односно да он због тога није солидарно одговоран тужиоцу.

Правилно су закључили нижестепени судови да тужени у конкретном случају није пасивно легитимисан јер није тужиоцу заједно са предузећем "ВВ" ДОО, сада у

стечају, солидарни дужник. Није споран став ревизије да по члану 414. став 1. ЗОО сваки дужник солидарне обавезе одговара повериоцу за целу обавезу и поверилац може захтевати њено испуњење од кога хоће све док не буде потпуно испуњена. Међутим, јесте споран став ревизије да се у овом случају ради о солидарној обавези туженог и предузећа "ВВ" ДОО у стечају и да се та солидарност темељи на чињеници да је објекат у овом случају изграђен на парцели туженог, да сва инвестициона техничка документација гласи на туженог и да су тужени и предузеће "ВВ" ДОО закључили уговор о заједничкој градњи. Као што је познато пасивна солидарност настаје на основу закона, тестаментa или уговора. С обзиром да није спорно да се не ради о тестаментом утврђеној солидарној обавези, ни на закону у овом случају таква обавеза није установљена. Ако би се евентуално могло закључити да када је закључен уговор о заједничкој градњи да је постојала таква одговорност према трећим лицима након што су тим уговором тужени и предузеће "ВВ" ДОО регулисали међусобне односе и то у погледу делова будућег објекта који припадају сваком уговарачу то значи да је тим уговором практично дошло до развргнућа имовинске заједнице која је раније постојала, те да тај основ солидарне обавезе више не постоји. Поред тога, очигледно је да уговарачи тим уговором не само да нису утврдили солидарну обавезу према трећим лицима, него су управо одредбом која је раније цитирана а по којој предузеће "ВВ" ДОО у односима са трећим лицима иступа у своје име и за свој рачун, искључиле постојање солидарне обавезе према трећим лицима.

Како из наведеног несумњиво произилази да не постоји основ за установљење солидарне обавезе туженог према тужиоцу у конкретном случају, то произилази да су и сви наводи ревизије који су усмерени у том правцу неосновани, а самим тим је и ревизија у целини неоснована, због чега је и одлучено као у изреци на основу члана 414. став 1. ЗПП.

**Председник већа
судија
Весна Поповић,с.р.**

За тачност отправка
Управитељ писарнице
Марина Антонић